

Arrest

nr. 199 272 van 6 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. DE MOT
Elisabethlaan 122
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Roemeense nationaliteit te zijn, op 18 januari 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 december 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE MOT, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 december 2015 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing wordt thans bestreden en is gemotiveerd als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

*De heer L(...), S(...), geboren te (...), op (...) onderdaan van Roemenië
ALIAS#TI213#*

wordt het onmiddellijke bevel gegeven om uiterlijk op het grondgebied van België te verlaten

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980: wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie of zijn gemachtigde, A. P(...), attaché, geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, hij werd sinds 21/09/2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van belaging. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld worden

Betrokkene verklaart belgische vriendin en belgisch kind te hebben in België.

Het wordt niet betwist dat hij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Dit stelt hem echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met zijn partner/gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpt de verzoekende partij de schending op van de artikelen 7, eerste lid, 3° en artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Het middel luidt als volgt:

"Verzoeker vordert de nietigverklaring van het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 18.12.2015, aangezien men verkeerdelijk beroep doet op voorgaande bepalingen (artikel 7 en 43 wet 15 december 1980) om een bevel te kunnen afleveren.

Men stelt in de bestreden beslissing dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verzoeker zou sinds 21.09.2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat geplaatst zijn uit hoofde van belaging.

Heden verblijft verzoeker echter niet meer onder aanhoudingsmandaat, doch is hij reeds sinds midden december in vrijheid gesteld. Belangrijk hierbij is dat verzoeker nog niet werd veroordeeld en dat er aldus nog geen einduitspraak is over zijn schuld inzake de belaging. Het vermoeden van onschuld van verzoeker blijft aldus nog staande, waardoor verzoeker niet geacht kan worden de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden. Daarenboven kan vermeld worden dat de belaging, indien deze al gepleegd zou zijn, zich in een zeer specifieke context voordoet waarbij men moeilijk kan aantonen dat dit de openbare orde of nationale veiligheid betreft.

De bestreden beslissing toont dan ook niet objectief aan dat het gedrag van verzoeker de openbare orde of de nationale veiligheid schaadt.

Daarnaast doet men eveneens af aan artikel 43, 2° van de wet van 15 december 1980:

"de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze

maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd.”

Het is aldus van belang dat het gedrag van verzoeker duidelijk wordt omschreven opdat een maatregel om redenen van openbare orde of nationale veiligheid kan genomen worden. In casu is er zelfs nog geen definitieve strafrechtelijke veroordeling die een eventuele verstoring kan aantonen, doch zelfs indien zulke strafrechtelijke veroordeling aanwezig is, dient men nog steeds aan te tonen dat de maatregel evenredig is met de noodzaak om de openbare orde of nationale veiligheid van verzoeker te behoeden.

In deze wordt slechts naar feiten van belaging verwezen waarvoor verzoeker niet is veroordeeld. Verder wordt de maatregel van het bevel om het grondgebied te verlaten niet gemotiveerd.

Men spreekt enkel van het gegeven dat verzoeker zich inderdaad kan beroepen op zijn gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 EVRM, doch dat een tijdelijke scheiding het gezinsleven niet van die mate is dat er sprake kan zijn van een schending van dat artikel.

Echter, een tijdelijke scheiding heeft wel degelijk gevolgen voor verzoeker. Enerzijds, kan verzoeker zich dan niet verantwoorden voor de rechtbank bij een eventuele verwijzing van de zaak. Anderzijds, is het voor verzoeker uiterst noodzakelijk dat hij in de vroege jaren van hun kind een vader kan zijn en zijn rechten als vader kan uitoefenen. Het is daarenboven reëel dat bij een eventuele repatriëring de procedure om verzoeker opnieuw naar België te laten komen zeer veel tijd in beslag zal nemen.

Een eventuele repatriëring houdt aldus wel degelijk een schending in van artikel 8 EVRM.

“Artikel 8 EVRM: Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis.”

Artikel 8,2e EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van ’s lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat inmenging gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8,1e EVRM in zover zij bij de wet voorzien is in het belang van een aantal opgesomde oogmerken nodig in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8,2e EVRM. De rechten op eerbied voor het privaatsleven zijn fundamenteel. Ze kunnen slechts worden aangetast met het oog op beperkend door het EVRM opgesomde doeleinden. Elke aantasting van deze rechten doet een vermoeden van ernstig nadeel rijzen. (R.v.St. nr. 81.725, 8 juli 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (4 februari 2001); A.P.M. 1999 (samenvatting), 128.)

Met het bevel om het grondgebied te verlaten, wordt verzoeker de erkenning geweigerd van zijn mogelijkheden tot verblijfsrecht.

De handhaving van de bestreden beslissing zou een ernstige inbreuk maken op het recht van verzoeker op privé- en gezinsleven gezien het ertoe zou leiden om gescheiden te leven van zijn kind en onevenredige schade zou toebrengen aan zijn gezinsleven. (R.v.St. nr. 79.295, 16 maart 1999, <http://www.raadvst-consetat.be> (7 januari 2000); A.P.M. 1999 (samenvatting), 64; Rev. dr. étr. 1999, 258, noot.)”

2.2. De verwerende partij repliceert in de nota als volgt:

“De verzoekende partij houdt voor dat men verkeerdelijk beroep doet op voormelde bepalingen om de in casu bestreden beslissing te kunnen afleveren.

Concreet betoogt de verzoekende partij dat hij niet kan worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te schaden. Immers zou hij thans niet meer onder voorlopig aanhoudingsmandaat zijn geplaatst, en is er nog geen einduitspraak over de schuld inzake belaging.

Verweerder laat gelden dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 21.09.2015 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van belaging.

Zulks wordt ook uitdrukkelijk erkend door de verzoekende partij in inleidend verzoekschrift.

Terwijl artikel 7, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet als volgt luidt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;”

Terwijl artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet het volgende stipuleert:

De binnenkomst en het verblijf mogen aan (de burgers van de Unie en hun familieleden) slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van (nationale veiligheid) of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken :

1° de redenen mogen niet ingeroepen worden voor economische doeleinden;

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;

Verweerder laat gelden dat uit de motieven van de bestreden beslissing afdoende blijkt dat door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging op gedegen wijze is gemotiveerd dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving, gelet op de aard van de strafrechtelijke inbreuk.

Zo werd de verzoekende partij tot en met het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing onder aanhoudingsmandaat geplaatst uit hoofde van belaging.

Het loutere feit dat er nog een veroordeling moet volgen doet uiteraard geen afbreuk aan de door de verzoekende partij gepleegde belaging, waaruit op een afdoende wijze blijkt dat het gedrag van de verzoekende partij de openbare orde schaadt.

Verzoekende partij kan niet ernstig ontkennen dat hij een laakbaar gedrag ten toon spreidt, en weinig respect schijnt te hebben voor de Belgische samenleving. Inmiddels is uit verdere informatieverstrekking- informatie die zich tevens in het administratief dossier bevindt- gebleken dat verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden.

Het vermoeden van onschuld doet hieraan geen afbreuk.

Het vermoeden van onschuld dat verzoeker inroept heeft verder ook niet tot gevolg dat een bestuur bij het nemen van een beslissing niet zou mogen verwijzen naar vastgestelde feiten en dit los van de vraag of deze feiten vervolgens nog leiden tot een strafrechtelijke veroordeling.”(R.v.V. nr. 29 646 van 8 juli 2009)

Zie in die zin:

“Inzake de aangevoerde schending van artikel 43 van de Vreemdelingenwet dient worden opgemerkt dat verwerende partij duidelijk heeft aangegeven van oordeel te zijn dat uit het gedrag van eerste verzoekende partij blijkt dat zij een gevaar vormt voor de openbare orde. Verwerende partij heeft hierbij toegelicht dat eerste verzoekende partij op heterdaad betrappt werd bij een winkeldiefstal en dat uit de aard en de ernst van de gepleegde feiten en het gegeven dat het om een recent feit gaat blijkt dat zij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Verwerende partij heeft hierbij tevens vermeld dat zij de bescherming van de openbare orde belangrijker acht dan het persoonlijke en familiale belang van eerste verzoekende partij en haar kinderen.

...

Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet kan, in tegenstelling tot wat eerste verzoekende partij lijkt te willen stellen, niet worden afgeleid dat verwerende partij uitvoerige toelichtingen dient te verstrekken omtrent de aard en de ernst van inbreuken die werden vastgesteld. Verwerende partij heeft duidelijk vermeld dat eerste verzoekende partij op heterdaad werd betrappt bij een winkeldiefstal hetgeen volstaat om te begrijpen dat zij geen respect heeft voor het eigendomsrecht dat, zoals verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt, een hoeksteen is van het Belgische rechtsbestel. Verwerende partij heeft

ook duidelijk gemotiveerd dat het fundamenteel belang dat zij als belangrijker beschouwde dan de private belangen van eerste verzoekende partij bestaat in de bescherming van de openbare orde. De stelling van eerste verzoekende partij dat het te beschermen fundamenteel belang niet is weergegeven mist derhalve feitelijke grondslag. Eerste verzoekende partij poogt nog de door haar gepleegde feiten te minimaliseren door te laten uitschijnen dat zij slechts een diefstal pleegde om haar kinderen te kunnen voeden. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt evenwel dat eerste verzoekende partij in het verleden werd veroordeeld wegens de diefstal van schoonheidsproducten en lingerie en dat zij recent op heterdaad werd betrapt bij een diefstal in een kledingzaak. Van diefstallen om haar kinderen te voeden — los van het feit dat dit op zich, gelet op de mogelijkheid om gebruik te maken van gratis voedselbedeling, geen verantwoording vormt voor het plegen van een diefstal — is dan ook geen sprake.” (R.v.V. nr. 115.306 dd. 09.12.2013)

En ook:

“Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen, stipt de Raad aan dat de bestreden beslissing niet beperkt blijft tot een opsomming van beide veroordelingen, maar dat er eveneens wordt gewezen dat uit de aard en de ernst van de feiten blijkt dat het persoonlijk gedrag van betrokkene een werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor het fundamenteel belang van de samenleving. In de beslissing wordt bovendien aangestipt dat het persoonlijk belang van betrokkene ondergeschikt is aan de vrijwaring van de openbare orde en dat om die reden het verblijf van meer dan drie maanden dient te worden geweigerd.” (R.v.V. nr.133.568 dd. 20.11.2014)

En ook:

“Bovendien wordt in de bestreden beslissing verwezen naar de aard en de ernst van de gepleegde feiten die aan de basis lagen van het vonnis van de correctionele rechtbank van Antwerpen van 12 februari 2009, met name (...). In het bijzonder wordt verwezen naar de verschrikkelijke gevolgen van drugsdelicten zoals ze worden beschreven in het arrest Tsakouridis van het Hof van Justitie. De gemachtigde stelt op basis van dit gezaghebbende arrest van het Hof van Justitie dat de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip ‘ernstige reden van openbare orde of openbare veiligheid valt’. Voorts wordt de zwaarte van de strafmaat benadrukt. De verzoeker betwist deze feiten niet. Het is niet kennelijk onredelijk om het persoonlijk gedrag van een vreemdeling die recentelijk veroordeeld werd voor ernstige strafrechtelijke feiten en op 29 juli 2012 in vrijheid werd gesteld, te beschouwen als een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor het fundamenteel belang van de samenleving.” (R.v.V. nr. 147.077 dd. 04.06.2012)

In zoverre de verzoekende partij nog laat uitschijnen dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet een uitdrukkelijke motiveringsplicht behelst voor wat betreft de individuele situatie van de betrokken vreemdeling, laat verweerder gelden dat uit de bewoordingen van artikel 43 van de Vreemdelingenwet allerm minst een uitdrukkelijke motiveringsplicht blijkt.

Verweerder benadrukt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet slechts voorschrijft dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging rekening dient te houden met bepaalde elementen, hetgeen evident impliceert dat slechts rekening kan gehouden worden met elementen zoals die blijken uit de stukken van het administratief dossier op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij blijft in dit kader volkomen in gebreke om aannemelijk te maken met welke elementen geen rekening zou gehouden zijn, dewelke de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, belast met Administratieve Vereenvoudiging ertoe zouden hebben kunnen brengen een andere beslissing te nemen.”

2.3. De verzoekende partij voert dus onder meer de schending aan van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet. Zij betoogt dat uit deze bepaling blijkt dat het van belang is dat haar gedrag duidelijk wordt omschreven, dat er moet worden aangetoond dat de maatregel evenredig is met de noodzaak om de openbare orde te behoeden. In casu wordt slechts verwezen naar feiten van belaging, zo stelt zij, zonder meer, terwijl de feiten zich in een zeer specifieke context hebben voorgedaan.

Artikel 43 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“De binnenkomst en het verblijf mogen aan de burgers van de Unie en hun familieleden slechts geweigerd worden om redenen van openbare orde, van nationale veiligheid of van volksgezondheid en zulks binnen de hiernavermelde perken:

(...)

2° de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen moeten in overeenstemming zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Strafrechtelijke veroordelingen vormen als zodanig geen reden voor deze maatregelen. Het gedrag van de betrokkene moet een actuele, werkelijke en voldoende ernstige

bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormen. Motiveringen die los staan van het individuele geval of die verband houden met algemene preventieve redenen mogen niet worden aangevoerd;"

Deze bepaling laat de gemachtigde weliswaar toe om een terugkeerbeslissing te nemen om redenen van openbare orde, doch voormelde bepaling voorziet tevens dat de om redenen van openbare orde of nationale veiligheid genomen maatregelen in overeenstemming moeten zijn met het evenredigheidsbeginsel en uitsluitend gebaseerd mogen zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokkene. Dit persoonlijk gedrag dient een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging te vormen die een fundamenteel belang van de samenleving van het gastland aantast.

Voorts wordt in dit artikel uitdrukkelijk gesteld dat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet volstaat als reden voor de betrokken maatregelen doch dat rekening wordt gehouden met het persoonlijke gedrag van degene die zich aan het strafbare feit schuldig heeft gemaakt, of met het gevaar dat hij voor de openbare orde oplevert.

Dit wil zeggen dat een reeds uitgesproken strafrechtelijke veroordeling slechts ter zake doet voor zover uit de concrete omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan blijkt van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt. Hierbij moet worden geduid dat de gemachtigde pas kan oordelen dat de betrokken persoon een gedrag vertoont waaruit kan worden afgeleid dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde indien hij een precieze kennis heeft van de handelingen of gedragingen die de betrokken persoon stelde. Dit geldt vanzelfsprekend a priori wanneer de betrokken vreemdeling, zoals dat in casu het geval is, onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst doch nog niet strafrechtelijk werd veroordeeld.

Tenslotte wijst de Raad erop dat het vaststellen van het werkelijk en actueel karakter van een bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving, in de regel vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten.

Het betoog van de verzoekende partij noopt de Raad na te gaan of de gemachtigde zich niet heeft beperkt tot een loutere verwijzing naar een aanhoudingsmandaat maar effectief op een zorgvuldige wijze tot de conclusie is gekomen dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor zowel de openbare orde als de openbare veiligheid en dat hij daarbij evenredig heeft gehandeld.

In de bestreden beslissing verwijst de gemachtigde naar het feit dat de verzoekende partij sinds 21 september 2015 tot heden onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst uit hoofde van belaging. Feiten waarvoor hij eventueel veroordeeld kan worden [sic].

Hoewel niets er aan in de weg staat dat een bestuur bij de uitoefening van zijn discretionaire bevoegdheid in het kader van de gehanteerde bepaling rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (RvS 11 juni 2015, nr. 231.531) en zij ter zake beschikt over een zekere appreciatievrijheid, moet de bestreden beslissing wel gebaseerd zijn op het persoonlijke gedrag van de betrokken vreemdeling en dit gedrag dient van die aard te zijn dat hieruit een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving kan afgeleid worden, zoals artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet dat voorschrijft.

Uit de lezing van de bestreden beslissing blijkt echter enkel dat de gemachtigde enkel verwijst naar het aanhoudingsmandaat uit hoofde van belaging en dat dit feiten zijn waarvoor hij eventueel kan worden veroordeeld. De concrete handelingen en precieze feiten die de verzoekende partij heeft gepleegd en die aanleiding gaven tot het aanhoudingsmandaat, worden niet uiteengezet in de bestreden beslissing noch wordt erin verduidelijkt dat de omstandigheden wijzen op een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging vormt voor de openbare orde en openbare veiligheid. Evenmin verduidelijkt de gemachtigde dat er elementen zijn die erop wijzen dat de verzoekende partij de neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten. De zinsnede in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij wordt *"geacht de openbare orde te kunnen schaden, het gedrag van de betrokkene vormt een actuele werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving"*, is in die optiek dan ook niet meer dan een parafrasering van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet, maar geen werkelijke toets zoals opgelegd in deze bepaling.

In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat uit verdere informatie is gebleken dat de verzoekende partij werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden. Het betreft hier echter een *a-posteriori* motivering waar geen rekening mee kan worden gehouden. Bovendien, zoals reeds gesteld, volstaat een strafrechtelijke veroordeling op zich niet. In de mate, ten slotte, dat zij betoogt dat artikel 43 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motivering bevat, kan worden volstaan met de vaststelling dat de evenredige afwegingen die deze bepaling oplegt, niet uit de motieven blijken en dat zij niet aantoonbaar dat de afweging in het administratief dossier is terug te vinden.

2.4. Gelet op het bovenstaande is een schending van artikel 43, 2° van de Vreemdelingenwet aangetoond. Het middel is in de besproken mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 18 december 2015 wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes februari tweeduizend achttien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS